

TÌM LẠI ĐỨC TIN SAU CÁI CHẾT CỦA BÉ GUILLAUME

... Vào năm 1992, tôi là giáo lý viên và phụ trách một nhóm trẻ, tuổi từ 8 đến 10. Trong số các trẻ có Guillaume, 9 tuổi. **Guillaume là cậu bé nhanh nhẹn, tràn đầy sức sống, lúc nào cũng tỏ ra dễ thương và rạng rỡ. Cậu bé giống như ánh nắng mặt trời đem niềm vui sưởi ấm cho cả nhóm.**

Một ngày, khi rời lớp học giáo lý về nhà, Guillaume bị xe hơi cán. Thật là thảm trạng. Cậu bé bị hôn mê trầm trọng và tắt thở thời gian ngắn sau đó. Trước cái chết bất ngờ của Guillaume, tôi như người điên, phản loạn. Tôi không thể chấp nhận cũng không thể tin rằng Guillaume đã chết. Không, không thể nào xảy ra như vậy được! Tôi thưa với Chúa:

- Không, lạy Chúa, không, không phải là bé Guillaume!

Mọi vật như sụp đổ chung quanh tôi. Tôi cảm thấy như mình chịu trách nhiệm trong cái chết của Guillaume. Tôi xin vị Linh Mục của giáo xứ giúp tôi thoát ra cơn khủng hoảng.. Cha Sở nhận lời. Cha cầu nguyện cho tôi cũng như cho tất cả ai bị sầu khổ vì cái chết của bé Guillaume. Sau lời cầu nguyện của Cha Sở, tôi tìm lại chút bình an trong trái tim. Tôi cảm thấy khá hơn. Bình an trở về và tôi bắt đầu chấp nhận cái chết của bé Guillaume.

Nơi gia đình tôi cũng như nơi gia đình bé Guillaume, mọi người sốt sắng cầu nguyện. Hai ngày sau khi bé Guillaume qua đời, một bà mẹ trong nhóm các trẻ học giáo lý với tôi, đến thăm tôi. Khi từ biệt, bà nói với tôi về người mẹ của Guillaume:

- Tôi nghĩ rằng sau cái chết của Guillaume, bà ta sẽ quay lưng hoàn toàn và bỏ rơi tôn giáo!

Vừa nghe vậy, tôi tức khắc phản ứng. Tôi trả lời không chút do dự:

- Không phải thế! Trái lại, thử thách củng cố bà ấy trong Đức Tin!

Vừa trịnh trọng tuyên bố lời này - lời không đến từ tôi - tôi ngược mắt nhìn lên. Và tôi trông thấy bé Guillaume cùng với một Thiên Thần. Thiên Thần, trải dài, nối liền trời với đất, mình vận chiếc áo trắng tinh. Còn bé Guillaume thì ở giữa vùng ánh sáng chói chang. Cảnh tượng vô cùng tuyệt đẹp và không thể nào mô tả được. Thiên Thần trắng tinh còn Guillaume là vòng cầu ánh sáng..

Ngay lúc ấy, tôi cảm thấy mình được bao phủ bởi ánh sáng và bởi sức mạnh tình yêu, xuất phát từ Thiên Thần và từ bé Guillaume. Tôi như được đưa ra khỏi trần gian.

Từ sau giây phút thần tiên ấy, tôi bắt đầu hiểu biết nhiều điều. Tất cả những gì tôi sống với bé Guillaume, tất cả những gì tôi không hiểu trước kia, giờ đây tôi hiểu hết. Tất cả trở nên rõ ràng trong tôi. Tôi thân thưa cùng Chúa:

- Qua cái chết của bé Guillaume, cùng với Ngài, lạy Chúa, Chúa đã cứu cuộc đời con!

Từ đó, tay trong tay, Thiên Thần và bé Guillaume, luôn hiện diện trên đường tôi đi, trong mọi biến cố của cuộc đời tôi.

Chứng từ của bà Christine Blanc, tín hữu Công Giáo Pháp.

... Khi ấy, Đức Chúa GIÊSU gọi một em nhỏ đến, đặt vào giữa các tông đồ và bảo: "Thầy bảo thật anh em: nếu anh em không hoán cải mà nên như trẻ nhỏ, thì sẽ chẳng được vào Nước Trời .. Vậy ai tự hạ, coi mình như em nhỏ

này, người ấy sẽ là người lớn nhất trong Nước Trời. Còn ai đón tiếp một em nhỏ như thế này vì danh Thầy, là tiếp đón chính Thầy. Nhưng ai làm cớ cho một trong những kẻ bé mọn đang tin Thầy đây phải sa ngã, thì thà treo cối đá lớn vào cổ nó mà xô cho chìm xuống đáy biển còn hơn .. Anh em hãy coi chừng, chớ khinh một ai trong những kẻ bé mọn này; quả thật, Thầy nói cho anh em biết: Thiên Thần các em ở trên Trời không ngừng chiêm ngưỡng thánh nhan Cha Thầy, Đấng ngự trên Trời" (Mátthêu 18,2-10).

("Le Ciel Parmi Nous", Éditions Bénédictines, 1997, trang 13-17).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt